

Bohoslužby v Zábřeze 15.července 2018

Mk 6,7-13

Milé sestry, milí bratři, kdysi jsme měli potíže s komínem. Nejprve přišel jeden kominík, neměl s sebou skoro nic. Jen jakési zrcátko, kterým se podíval, jestli není komín ucpaný. Problém byl v tom, že kvůli konstrukci komína se takto nic zjistit nedalo. Tak odešel s tím, že asi je to v pořádku. V pořádku to nebylo a tak přišel jiný kominík. Měl s sebou kufřík a v něm spoustu přístrojů. Během chvilky mu bylo jasné, co se v komíně stalo a co je potřeba dělat. Oproti tomu prvnímu byl lépe připraven, byl vybaven spoustou věcí, které mu pomohly, aby dělal dobře svou práci. Ví, s čím se může potkat a tak je vybaven.

My vlastně takové věci známe i ze svého života. Chystáme se a připravujeme na různé věci. Děláme dlouhé seznamy věcí a postupů, které jsou třeba. Ať se jedná o plánování akce, odjezdu na dovolenou, nebo přípravy na budoucí život. Na vše se člověk musí nachystat, což znamená zabývat se mnoha záležitostmi, mít po ruce hodně věcí. Je to tak zodpovědné a rozumné. Jak se říká, je třeba počítat se vším, být na vše připraven. Nikdo by se asi za normálních okolností nepustil na celodenní výlet bez kapky vody, nějakého jídla či alespoň finančního obnosu. Stejně tak by žádný opravář nepřišel spravit pračku jen s kapesním nožikem. Dokonalá příprava může mít ale i svou druhou stránku. Taky se to dá přehnat. Proto je dobré najít rozumnou míru, aby těch věcí člověk netahal zase zbytečně moc. Přeci jen máme své možnosti do jisté míry omezené.

Otázka vhodné přípravy se netýká jen našeho osobního života, povolání či cestování, ale týká se i služby, kterou konáme jako církev. Je nám svěřeno slovo evangelia, které máme nést a zvěstovat. Jak se na takový úkol dá připravit? Jedna rovina přípravy je asi podobná jako u čehokoliv ostatního. Je třeba plánovat, chystat, promýšlet různé strategie. Jsme spolkem lidí a tak je třeba tomu lidskému soužití a spolupráci dát nějaká pravidla. Druhou rovinu přípravy ukazuje Ježíš, když posílá své učedníky. Z textu, který nám předává evangelista Marek se tak můžeme dozvědět pár užitečných bodů, důrazů, na které je třeba myslet, když máme vyrazit zvěstovat evangelium.

Nejprve čteme, že zavolal svých Dvanáct. Jedná se o svým způsobem jasně ohraničenou skupinu lidí. Víme, že učedníků kolem Ježíše bylo víc. Minimálně nám to odhaluje volba dalšího apoštola po smrti Jidáše. Takže bylo mnoho těch, kdo Ježíši naslouchali, kdo přemýšleli o jeho slovech. Dvanáct učedníků, které vyvolil, bylo ještě něco navíc. Byli mu blíž. K zástupu mluvil v podobenstvích, učedníkům vykládal, co to znamená. Byli s ním na rozbouřeném moři i na hřbitově, kde uzdravil velmi zle posedlého člověka. Těch dvanáct si tedy vybral, aby byli nejen posluchači, ale také svědky mimořádných jevů, aby s ním o tom mluvili a poznávali, kým ve skutečnosti je. Tvořili s ním semknuté společenství. To je tedy první důležitý bod přípravy ke zvěstování. Jde o společenství s Ježíšem. Nejen studování jeho slova, ale opravdu úzké společenství. Nestačí se jen probít nedělní školou, náboženstvím, konfirmákem, mládeží a případně teologickou fakultou. Je důležité Ježíšovo pozvání, je důležité odpovědět na jeho volání, abychom byli nikoliv náboženským spolkem, ale společenstvím, které se shromažďuje kolem Ježíše. Je to vlastně otázka víry, protože toto společenství není těmi, kdo jen naslouchají, ale také těmi, kdo slyšenému uvěřili. Je to společenství, které v Ježíši poznává Božího Syna, nejen dobrého učitele.

To je první důležitý bod přípravy, společenství víry kolem Ježíše. Potom čteme, že je posílá po dvou. Dva jsou již základ společenství. Svědectví dvou má svou váhu, větší, než jen jednoho. Poslání dvou a dvou je ale také odkaz k tomu, že zvěstování evangelia není práce pro sólisty. Ani apoštol Pavel nechodil zcela sám. Měl s sebou nějakého toho spolupracovníka. Nesení evangelia je tedy týmovou záležitostí, nestojí na silných jedincích. V době, která obrací zrak k osobnostem a autoritativním tahounům, je důležité tento bod zmínit. Společenství není jeden člověk, ale minimálně dva. Církev není jeden sbor, ale minimálně dva. Jsou-li dva, je to vzájemná pomoc, ale také odpovědnost. Poslání Ježíšem jsme provázáni a tím i odpovědni jedni za druhé. Nacházíme v druhých pomoc, aby ji časem zase oni našli v nás. Tato věc je při spolupráci na Božím díle velice důležitá, protože odkazuje k Boží osobě, k jeho charakteru. Bůh není Bohem silných a dokonalých jednotlivců, ale zápasících členů svého lidu.

K vyslání patří i dar Boží moci. Ti, kdo jdou v Ježíšově jménu, nesou nejen jeho zvěst, ale mají také jeho moc. Často s tím tolik nepočítáme, kolikrát si to ani neuvědomujeme, protože nám to přijde neskutečné. Ale je tomu tak, že Ježíš nás neposílá do tohoto světa jen tak pro nic za nic. Posílá nás jako své posly, kteří jsou naplněni jeho Duchem. Není to moc taková, jakou mají lidé kolem nás. Církev není světská mocnost, nemá moc nad lidmi či světem. Má moc nad nečistými duchy. To mimo jiné znamená, že na ně umí ukázat, umí je rozpoznat. Dnes nevidíme divy jako v době Ježíšově, není časté, že by posedlí lidé padali a v křečích z nich prchali různí démoni a podobné jevy. Na druhou stranu, když je církev prorockým hlasem společnosti, jsou reakce mnohých často podobné. Různě se vykrucují, dokonce reagují někdy agresivně. Ten zlý ví, jakou moc nám Ježíš dal, proto se snaží různými způsoby zatlačit Ježíšovy učedníky do kouta, snaží se omezit jejich působení jako Boží hlas nad tímto světem. Proto bychom neměli zapomínat na to, co a proč je nám dáno.

S Boží mocí souvisí požadavek takového dost nezajištěného cestování. Nemají si brát nic na cestu, ani jídlo, ani oděv, ani peníze. Jen hůl. Je to požadavek, který opět souvisí s vírou. Ježíš mluví o připravenosti, která nestojí na našich lidských hodnotách a úvahách, ale vychází s odevzdanosti Bohu, vychází ze svědectví závislosti právě na něm. Zároveň v podtextu můžeme tušit, že zvěstování evangelia není něco jako obchodní živnost, která člověku dává hmotnou jistotu. Je to služba, která ho do jisté míry má zbavovat závislosti na sobě samém, aby si více uvědomoval, že lidský život je závislý na Bohu. Tato lidská nezajištěnost neznamena strádání nebo nezodpovědné cestování. Znamená pouze hledání toho, co je na prvním místě, co je třeba opravdu řešit a co je až druhotné. Hmotné zajištění je až to druhé.

Během působení v nějakém místě se stávají učedníci hosty. Zůstávání v jednom době ukazuje ke stálosti. Do jisté míry to souvisí s tou nezajištěností. Přecházení z domu do domu by mohlo být vedeno touhou hledat lepší zajištění. Toho se mají ale učedníci vyvarovat. K poslání Ježíšovu tak patří i určitá stálost, pevné místo, kde je možné učedníky najít, místo, ze kterého vycházejí a kam se vracejí. Máme tak před očima pestré střídání pohybu a nezajištěnosti s pohostinstvím a pevnou základnou. To je právě onen odkaz na Boží péči. Nenechává učedníky jen na cestě, ale také jim dává něco, oč se můžou opřít.

Poslání Ježíšových učedníků je volání k pokání, ukazování k Bohu a jeho Synu Ježíši Kristu. Ne všude takové zvěstování vyvolá opravdový zájem, ne všude se setká s úspěchem. Je potřeba se připravit, že také můžeme být odmítnuti. V takovém případě Ježíš doporučuje setrát prach a jít zase dál. Žádné analýzy, proč se tak stalo, žádné hledání dalších možností. Prostě jen smíření se s tím, že někde ty dveře Ježíšovu učení zůstávají zavřeny. Není to selhání učedníků, není to špatná metoda jejich svědectví. Je to prostě reakce člověka na Boží slovo. Nechce ho slyšet. I to tedy k působení společenství učedníků patří.

Text z Markova evangelia je velmi inspirující a musím říct, že v současné době také povzbudivý. Je jistě důležité být dobře připraven na situaci, v které se církev ocitá a bude se s ní muset v dalších letech vyrovnávat. Budoucnost nám klade mnoho otázek a pod tíhou hledání odpovědí by se jeden docela zhroutil. Nevíme, co a jak bude. A Ježíš jakoby k tomu dodával, že to vlastně nevadí. Nezáleží na tom, co bude, jaká bude doba, jaké budou podmínky, ve kterých se zvěstí církve ponese. Ježíšovo poslání je závislé na něm, na vztahu víry, na tom, jak mnoho mu dokážeme důvěřovat. A to je právě ta úleva, povzbuzení. Nejde o naši dokonalost, ale naši víru. Nejde o to, jak hluboce dokážeme promyslet své další kroky, ale jak dalece je dokážeme nechat v Boží ruce. Jistě, mnoho věcí je potřeba řešit a promýšlet. Ale je také potřeba vědět, že vposledku je každý náš krok závislý na tom, jak mnoho v něm důvěřujeme Bohu a dáme se vést jeho slovem.

Pane Ježíši, jsme tvými nástroji, na tobě záleží náš každý krok. Dej, ať se tebou v důvěře necháme vést vzdor okolnostem, které na nás tak často doléhají.

Amen.

p { margin-bottom: 0.25cm; line-height: 120%; }